

PESEM DELA.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Pa škrjanček poje
o pšeničnem zlatu,
poje kmetško pesem
meni, kmetu-bratu:

— Kaj, žanjica?
Kaj te moti mak?
Le nabrusi le srpič!
Kaj škrjanček
ni tvoj znanček,
mladi ti deklič,
da ne čuješ
pesmice njegove?

On prepeva
pesem dela,
ker je kmet;
mojo pesem
on prepeva,
ker je kmet, moj brat!

DEKLIČJE PESMI.

Zložil Bogumil Gorenjko.

1.

Ej, kar čez noč
pisani lončki so mi oživali,
ej, kar čez noč
načeljni mladi so v njih mi vzbrsteli.

Ej, kar čez noč
prišel je majnik v polje,
ej, kar čez noč
prišel nemir je v srce...

2.

Grlica mi zažrnila
v somrak je tih,
deklica rože zalila
v lončkih drobnih.

„Kaj ti je, grlica,
s črnim tračičkom krog vrata;
kaj bi povedala
rada mi, ptičica zlata?“

„Oj ne zalivaj
rožicam, deklica, cvetek ti moj!
Preden razgorel
v gredi zeleni se načelj bo tvoj,
preden odprle
lilije bodo cvetove srebrne,
moral v tujino na boj
fantič bo tvoj!“

„Molči mi, grlica
ti ljubosumna,
ti hudomušna
ptička poredna!“

Ni ji verjela
deklica, lice rdeče,
v sanjah mladostnih
radostne sreče.

3.

Čula sem pesem polnočno,
žalno tako,
kot da jemal bi od doma
dragi slovo.

— Kam greš, predragi, od doma
v daljni tja svet?
Ves brez ljubezni, predragi,
daljni je svet!

Pa izzvenela je pesem
v tiho polnoč;
težko mladenič poslavljal
se je od koč...

4.

Med pšenico mak
nič več ne žari,
kot je prejšnje dni
ko je bil še on!

Šel je čez polje,
radostno srce,
za klobukom cvet
iz gredice moje,
kosico na rami,
in zavriskal je,
da je med gorami
se lovil odmev.

Pa prišel nekdo
z ostrejšo kosô,
pa pokosil nježa,
rože moje z njim.

In več ne žari
se kot prejšnje dni
med pšenico mak,
in ne veseli
srp devoyke več
kakor prejšnje dni.

